

Послѣ стана вдигна Алмаста на рждѣ, улови мене и Хосрофа и тръгнахме къмъ планината.

Така ние пътувахме четири дена. Нощѣ пътувахме, денѣ се криехме. На четвъртия день сутринята стигнахме въ нашето село и се отправихме къмъ къщата на Хаджията. Почукахме на вратата. Той отвори и съ очудване ни изгледа. Но той бѣше твърдѣ любезенъ къмъ насъ. Съжали се и ни нахрани. Показника ни въ стаята, гдѣто стоеше непобутната нашата покщнина.

В селото бѣха дошли други кюрди да живѣятъ.

Мама не пожела да се върнекъ въ нашата къща.

На другия день нѣколко запиега влѣзоха въ къщата на Хаджията, казаха, че тукъ имало скрити арменци, които веднага трѣбва да имъ пѣдадатъ.

Но стариятъ Хаджи каза съ треперящъ гласъ:

— Жена азъ не давамъ да убивате! Ако искате, убийте мене!

Войничитѣ си отидоха и ние дълго време останахме въ къщата на Хаджията.

Слѣдъ една седмица той ни пѣмѣсти въ друга къща.

Ние си наредихме една стая и останахме тамъ да живѣемъ.

Мама цѣль день ходѣше на работа въ къщата на Хаджията и вечеръ се връщаше при насъ да спи.

Така живѣяхме нѣколко мѣсеца, до като снѣгъ покри земята.

Единъ день между кюрдитѣ се прѣсна слухъ, че руситѣ приближили селото. Тѣ започнаха да бѣгатъ.

И Хаджиеви три пъти бѣгаха и се връщаха. Всичката си покщнина тѣ натоварваха на добитъка си. И сами нарамваха по една торба и отиваха. Всѣки пътъ и на мама даваха да носи тежъкъ тозаръ на гърба си.

Послѣдниятъ пътъ, когато си дойдоха, отдалечъ се чуваха гърмежи на пушки. Този пътъ мама не искаше да иде, но братътъ на Хаджията извади ножа си и каза:

— Не искашъ ли? Послѣ даде на мама една торба и ѝ заповѣда да върви. Въ сел то никой не остана. И мама вече не се върна . . .

На сутринята ние чухме тропотъ на коне и мъжки гласовъ. Не смѣяхме да излѣземъ. Плашихме се да не сж турски войници.